

SUPERSTAR IN LOVE

รักวุ่นวายของนาย
ซูเปอร์สตาร์

作家
จิวเจีย

รักวุ่นวายของนายซูเปอร์สตาร์

แต่งโดย 作家 จั่วเจี๋ย

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ISBN (e-book) 978-616-312-446-3

จัดจำหน่ายอีบุ๊ก สิงหาคม 2564

ราคา 129 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม สรชา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ไอนุช

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

จัดทำโดย

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

ซีรีส์ *Superstar In Love* นี้เป็นเรื่องราวความรักของหนุ่ม ๆ สุดฮอตวง "FRIENDS" ที่มีสมาชิก 4 คน คือ เจย์ เฟย์ ตง และ ไค แบ่งเป็น 4 เล่ม แยกเป็น 4 คู่ ซึ่งสามารถอ่านเล่มไหนก่อนก็ได้ค่ะ

สำหรับเล่มนี้ เป็นเรื่องราวความรักของ "เจย์" เฟลย์บอยหนุ่มขี้เล่นนิสัยรักสนุก เป็นเพราะเขาโตที่อเมริกา ก็เลยอัธยาศัยดีกับสาว ๆ ทุกคนกับ "ภัทธิมา" สาวไทยหน้าคม หุ่นนางแบบ นักรูธุรกิจสาวมั่นที่มีนิสัยจริงจัง ว่าแต่สองคนนี้จะเจอมาพบกันได้อย่างไร และเรื่องราวความรักของพวกเขาจะวุ่นวายขนาดไหน ไปติดตามกันได้เลยค่ะ

กองบรรณาธิการ

สิงหาคม 2564

คุยกับพี่เขียน

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของผู้เขียนสมัยเรียนปริญญาตรีที่ครู-ศาสตราจารย์ฯ เป็นช่วงที่เริ่มเขียนนิยายแรก ๆ เลขในปี 2548 - 2549 ตอนนั้นแต่งเป็นเรื่องยาวโพสต์ลงเว็บบอร์ดเป็นตอน ๆ อยู่มาเป็นปี จนนิยายหลายเรื่องดีพิมพ์รวมเล่มไปหมดแล้ว แต่ด้วยความที่เรื่องนี้เป็นงานเขียนเรื่องแรกก็เลยเขียนไม่จบ และก็ยังไม่ค่อยสมบูรณ์นัก กลิ่นอายบรยากาศในเรื่องก็จะค่อนข้างไปในยุค 90 มากทีเดียว ถ้าใครเคยติดตามอ่านกันมาก็คงจะพอดู้น ๆ เรื่องราวอยู่ข้าง เพียงแต่เอามารีไรท์ใหม่เปลี่ยนจากเรื่องเดี่ยวขนาดยาว แยกออกมาเป็น 4 เรื่องตามตัวละครเอกซึ่งเป็นวงบอยแบนด์ 4 คน เพื่อให้สามารถอ่านเรื่องไหนก่อนก็ได้ง่ายขึ้นไม่ต้องเรียงลำดับ

สำหรับเรื่องนี้ เป็นเรื่องราวของพระเอกเพลย์บอยที่เป็นคนเจ้าชู้มาก่อน ส่วนนางเอกนั้นเป็นคนจริงจังกับชีวิต ทำให้มีปัญหามากมาย ต้องจ้องอนกันตลอดเรื่อง กว่ากลงเอยเข้าใจกันได้ พระเอกของเราก็ต้องพิสูจน์ตัวเองจนเหนื่อยทีเดียว

ต้องขอขอบคุณสำนักพิมพ์ Happy Banana บ.ก. พี่เกรท พี่ดา วัฒน ที่นี้ ที่ได้โอกาสรวบรวมปิดฝุ่นผลงานเรื่องแรกของผู้เขียนมาไว้ในรูปแบบ E-Book ซึ่งก็อาจจะทำให้คนอ่านที่เคยติดตามกันมานานและเคยถามถึงว่าจะหาอ่านนิยายเรื่องแรกที่ผู้เขียนเคยเขียนลงเว็บบอร์ดเรื่องนี้ได้ที่ไหน ได้มีโอกาสอ่านนิยายเรื่องนี้และนึกถึงบรรยากาศในอดีตสมัยนั้นกันอีกครั้งหนึ่ง ขอขอบคุณสำนักพิมพ์ และขอบคุณคนอ่านทุกคนค่ะ

จั่วเจีย

Chapter 1

ร่างสูงสวมแจ็กเก็ตหนังสีดำขับให้มิวฮาวจัดดูข่างขึ้น เขาสะพาย กระเป๋าใบใหญ่บนไหล่กำลังเดินลงมาจากประตูทางออกของเครื่องบินสู่อาคารผู้โดยสารขาเข้าของท่าอากาศยานนานาชาติ หลังจากผ่านขั้นตอนการตรวจต่าง ๆ แล้ว เมื่อเขาเดินออกมาจากทางออกของผู้โดยสารขาเข้า แสงแฟลชจากกล้องบรรดาผู้สื่อข่าวจับที่มารอท่าข่าวก็สาดใส่เขาอย่างหนักรวมทั้งเสียงกรีดของบรรดาแฟนคลับที่ถือป้ายไฟมายืนคอยต้อนรับ และนี่เองเป็นสาเหตุที่เขาติดใส่แว่นดำอยู่ตลอดเวลาจะเดินทางไปไหนก็ตาม นักข่าวและคนที่มาคอยรอรับเริ่มขยับล้อมกันเข้ามาใกล้แต่เขายังคงเดินต่อไป ได้ยินเสียงผู้จัดการของเขาที่มาด้วยกันซึ่งเป็นภาษาจีนผ่านล่ามที่เป็นทีมงานคนไทยให้กันคนออกไปจากทางเดิน

ในที่สุดเขาก็เดินขึ้นมานั่งบนรถตู้ได้สำเร็จด้วยสีหน้าเหน็ดเหนื่อย เส้นผมสีน้ำตาลอ่อนที่ปกคลุมศีรษะได้รูปสวายนั้นเริ่มเอนหัวฟิงพนัก เมื่อรถเริ่มเคลื่อนตัวออก

“เจย์ปิดม่านหน้าต่างซะ” เสี่ยววู ผู้จัดการส่วนตัวของเขาหันมาพูดด้วย

เจย์หันออกไปมองนอกหน้าต่าง สายตาที่มองผ่านแว่นดำออกไป มองเห็นแฟนเพลงจำนวนหนึ่งยืนเป็นขบวนรอเขา เจย์ยกมือโบกนิดหนึ่ง ก่อนปิดม่านตามคำสั่ง ตอนนี้เขาเหนื่อยเกินกว่าจะทักทายแฟน ๆ เหล่านั้น

เจย์ต้องเดินทางไปโปรโมตภาพยนตร์ที่เขาเล่นเป็นพระเอกหัว เลเอเชีย ประเทศไทยเป็นที่สุดท้ายของการทัวร์โปรโมตภาพยนตร์ของเขา ไม่รู้ว่าเป็นโชคดีหรือโชคร้ายที่เขาต้องเดินทางอย่างเหน็ดเหนื่อย และให้สัมภาษณ์ไม่ได้หยุดหย่อนมาเกือบเดือน ดังนั้นเมื่อมาถึงที่นี่ ความเหนื่อยล้า ที่สะสมมานานทำให้เขาไม่ค่อยกระตือรือร้นนัก

เมื่อเดินทางมาถึงโรงแรมที่พัก ที่มุงานกับเสี่ยววูลงจากรถก่อนเพื่อ คอยกันบรรดาแฟนคลับ เจย์ก้าวตามลงมาก็เห็นแฟน ๆ กลุ่มหนึ่งยืนรอเขา อยู่ไม่ไกลนัก มีบอดีการ์ดคอยคุมสถานที่เพื่อกันไม่ให้คนจากนอกโรงแรม เข้ามาด้านใน ความจริงเขาเห็นตั้งแต่ตอนอยู่บนรถแล้ว เจย์ก็มลงหยิบ กระเป๋า หันมาโบกมือให้นิดหนึ่ง ก่อนจะเดินเข้าตัวโรงแรมไป

เมื่อเดินเข้าไปในห้องพัก เจย์ก็โยนกระเป๋าลงบนเตียง ก่อนจะ ถอดแว่นดำออกแล้วนั่งลงบนเตียง เสี่ยววูที่เดินตามเข้ามาเห็นจึงรีบแจ้ง ตารางงานคร่าว ๆ

“ไม่ต้องห่วง ฉันไม่ได้ให้คุณเริ่มงานตั้งแต่ตอนนี้หรอก ฉันรู้ว่าคุณ เหนื่อย วันนี้คุณได้พักหนึ่งวัน พรุ่งนี้ถึงจะเริ่มทำงาน พักผ่อนตามสบายนะ”

เจย์พยักหน้าสะบัดปลายผมที่ปรกหน้าผากขึ้นไปนิดหนึ่ง “เดี๋ยว เสี่ยววู” เขาเรียกเมื่อเห็นเธอกำลังจะก้าวออกจากประตูไป

เสี่ยววูหันหน้ามาก่อนจะเท้าเอว “คุณไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไป ไหนทั้งนั้น พักผ่อนอยู่ในนี้แหละ จะเอาอะไรก็ไทร. ส่งพนักงานโรงแรม ถ้าจะลงไปข้างล่างบอกฉันก่อน ห้ามลงไปคนเดียวเด็ดขาด เข้าใจไหมคะ”

รักคุณยายของนายซูเปอร์สตาร์

เจย์โบกมือไปมาด้วยที่ท่าแข็ง ๆ “ผมยังไม่ได้พูดอะไรสักคำ คุณก็ดักไว้หมดเสียวะนะ แค่จะถามว่ากำหนดการพรุ่งนี้เป็นยังไงเท่านั้นเอง” พูดแก้ตัวไปอย่างนั้น ความจริงเขาดังใจจะถามว่าขอออกไปเดินเที่ยวข้างนอกบ้างได้ไหม

“เอาเถอะ ฉันรู้ว่าคุณนะห่วงงาน...” เสียงวูลากเสียงอย่างประชิดนิด ๆ พลังกอดอกขี้มอย่างรู้เท่าทันในความคิดของชายหนุ่ม “เดี๋ยวตอนหนึ่งทุ่ม ทางที่มงานบริษัทหนึ่งของไทยจะมาร่วมรับประทานอาหารกับเรา คุณจะารู้กำหนดการตอนนั้นแหละ ระหว่างนี้กรุณาทำตัวเรียบร้อยด้วยนะคะ อย่าคิดว่าอาจื่อไม่ได้มาด้วยแล้วคุณจะคิดทำอะไรแผลง ๆ ได้ อาจื่อบอกกับฉันว่า ถ้าคุณทำอะไรนอกกลุ่มออกทางลัดก็ให้ฉันจัดการได้เลย”

เจย์ทำหน้าบูดเมื่อได้ยินชื่อผู้จัดการหนุ่มใหญ่สุดเสียบหนึ่งในทีมผู้จัดการอีกคนซึ่งไม่ได้มาทวีปนี้ด้วย เพราะต้องดูแลเพื่อนในวงของเขาอีกสามคนที่เหลือ

อาจื่อนะอาจื่อ ฝากฝังกันมาดีนัก ขนาดไม่ได้ตามมากุมเองนะเนี่ย...

เจย์เอนหลังสังนอนแผ่นเตียงกว้างแล้วมองไปรอบ ๆ ห้อง โรงแรมที่เมืองไทยสวยหรูดีนะ เขาเคยมาพักหลายครั้ง อย่างเมื่อตอนถ่ายโฆษณา นั่นก็ครั้งหนึ่ง โรงแรมหรูสะดวกสบายทุกที่เพียงแต่ทุกครั้งที่มาเขาก็ได้แต่ทำงาน เห็นแต่โรงแรมกับสถานที่ถ่ายทำ ไม่เคยได้ออกไปเที่ยวไหนเลยสักครั้ง นึกถึงตอนที่ ‘โค’ เพื่อนในวงของเขาคนหนึ่งเล่าให้ฟังบ่อย ๆ ว่าที่เมืองไทยอากาศดี ผู้คนอัธยาศัยดี ทะเลที่นี่ก็สวย เขาได้แต่ฟังโคเล่าแต่ยังไม่มีโอกาสได้เห็นกับตาเลยสักครั้ง เจย์หลับตาลงก่อนจะผล็อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

เขาตื่นขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตู เจย์เดินไปเปิดด้วย
หน้าที่ยังคงวุ่น ๆ เสื้อวูวุ่นเอง

“หลับอยู่หรือ มิน่าโทร. ไปไม่รับ นี่จะทุ้มหนึ่งแล้ว เดียวคุณทำ
ธุระส่วนตัวให้เสร็จภายในสิบนาทีนะ เราจะลงไปห้องอาหารข้างล่าง ตอน
นี้ทางทีมงานไทยมาถึงแล้ว”

เจย์พยักหน้าพลางยกนาฬิกาข้อมือหนึ่งสีดำเรือนใหญ่ขึ้นดู นี่เขา
หลับไปชั่วโมงหนึ่งได้แล้วสินะ ก่อนจะเดินไปเปลี่ยนชุด เพราะชุดที่เขา
ใส่อยู่ตอนนี้มันยับเต็มที

“คิม...ห้องที่คุณพักเป็นยังไง ไอเคหรือเปล่า”

เขาหันไปถาม คิมต้องจึ นามเอกหนึ่งชาวเกาหลีที่เขาร่วมงานด้วย
เป็นภาษาอังกฤษ ขณะเดินออกจากลิฟต์มาเจอเธอที่หน้าห้องอาหารของ
โรงแรมพอดีพร้อมกับผู้จัดการส่วนตัวและล่ามของเธอ

คิมที่ตอนนี้อยู่ในชุดเสื้อไหมพรมสีขาว กางเกงขายาวสีดำปลาย
บานเล็กน้อย หันมายิ้มให้ พยักหน้าแทนคำตอบว่าไอเค

เจย์ยิ้มตอบอย่างเข้าใจ นอกจากภาษาเกาหลีแล้วคิมก็พอจะฟัง
ภาษาอังกฤษออกบ้าง เขาชอบหักททายและพูดคุยกับเธอสั้น ๆ ช่วงที่ทำงาน
ด้วยกันเขากับเธอจะพูดคุยกันผ่านล่ามส่วนตัวของหญิงสาว แม้จะไม่ค่อย
สนิทกันนัก แต่ชายหนุ่มประทับใจในความเก่งและความขยันของเธอ คิม
ถือเป็นคนักแสดงนิสัยดีอีกคนหนึ่ง

เมื่อเดินไปถึงโต๊ะตัวยาวที่อยู่ริมหน้าต่าง ทีมงานฝ่ายไทยก็มารออยู่
ก่อนแล้ว ทีมงานทั้งสองฝ่ายยิ้มแยม จับมือกัน เจย์เช็คแฮนด์กับผู้บริหาร
และทีมงานอีกหลายคนจนเขาเองก็จำไม่ค่อยได้ว่าใครเป็นใคร แต่ก็เฮย์ไฮ

รักคุณยายของนายซูเปอร์สตาร์

และยิ้มไปตามความเคยชิน พอเสร็จจากการหักท่ายเขาก็หันไปเลื่อนเก้าอี้ให้คิมนั่งก่อน และเขาก็นั่งลงตามข้างๆ เธอ ทีมงานส่วนใหญ่สื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษเฉยเลยไม่มีปัญหา ส่วนคิมมีล้ามที่นั่งอยู่ข้างๆ คอยแปลเป็นภาษาไทยเกาหลีให้ฟังเป็นระยะ

ประมาณสี่ทุ่มก็จบการรับประทานอาหารที่ค่อนข้างจะเป็นทางการลง เจย์เทคแฮนด์เป็นการรำลากับทีมงานและผู้บริหารชุดใหญ่อีกรอบระหว่างขึ้นลิฟต์เพื่อกลับห้องพัก เสี่ยววูพูดกำหนดการให้เขาฟังคร่าวๆ เจย์ฟังเรื่อย ๆ จนเดินมาถึงหน้าห้องพัก

“...จากนั้นให้สัมภาษณ์โดยแต่ละรายการจะได้คนละสิบห้านาที ตอนสองทุ่มเดินทางไปถึงโรงภาพยนตร์ ถ่ายรูปและให้สัมภาษณ์ประมาณสามสิบนาที ขึ้นรถกลับจนเท่านี้แหละ...อ้อ มีงานเลี้ยงส่งที่โรงแรมเป็นรายการสุดท้าย มีอะไรสงสัยไหม”

เสี่ยววูจบประโยคยาวเหยียดด้วยการเงยหน้ามองอีกฝ่ายที่ตอนนี้ยืนฟังกรอบประตูดังเบื้อน ๆ

“ครับ ผมรู้แล้ว มีอะไรอีกไหม” เจย์ถามเนือบ ๆ อย่างไม่กระตือรือร้น ในเมื่อเขาต้องทำซ้ำๆ ตามกำหนดการพวกนี้มาแล้วเพียงเปลี่ยนแค่สถานที่เท่านั้นเอง

เสี่ยววูส่ายหน้ายิ้มๆ ถ้าชายหนุ่มพูดเช่นนี้แสดงว่าเริ่มอารมณ์ไม่ดีแล้ว “ถ้าอย่างนั้นรีบพักผ่อนเถอะ พรุ่งนี้ตื่นมาหน้าตาคุณจะได้สดใส่”

เจย์พยักหน้าอีกทีก่อนจะปิดประตูลง เขาเดินไปเปิดตู้เย็นดู เห็นมีแต่พวกเครื่องดื่ม เหลือบไปเห็นช็อกโกแลตบาร์แห่งเล็ก ๆ ที่ประตูตู้เย็น จึงตัดสินใจหยิบมากินเมื่อครู่เขาไม่ได้กินอะไรมานานัก ถึงแม้ทุกคนจะคะยั้นคะยอ ตักโน่นเติมนี้ให้ตลอดเวลา เขามัวแต่ตอบคำถามต่าง ๆ พูดคุยกับ

คนนั้นคนนี้ แล้วมันจะไปเ็นจอยฮิตตั้งได้ยังไง

เจย์ยกนาฬิกาขึ้นดู...จะห้าทุ่มแล้วแต่ความหิวรุมเร้าจนทนไม่ไหว จะโทร...สั่งก็เพื่อที่ต้องนั่งกินในห้อง เขาตั้งใจว่าจะเดินไปเคาเซ่ประตูบอก เสียவுแต่คิดอีกทีก็ไม่อยากรบกวน เสียவுเหนือกับเขามาทั้งวันแล้ว

“เอาน่า แค่ลงไปหาอะไรกินเอง “ไม่เป็นไรหรอก” เขาบอกตัวเอง ก่อนจะตัดสินใจเดินลงลิฟต์ไปคนเดียว

เจย์เดินเข้าไปในบาร์แอนด์เรสเตอรัองของโรงแรมซึ่งอยู่คนละ ชั้นกับห้องอาหารที่เขาไปกินอาหารมื้อค่ำ เขาเดินไปนั่งในมุมส่วนตัวที่คน ไม่พลุกพล่าน เลือกสั่งอาหารญี่ปุ่นของโปรด ช่วงนี้ต้องฟิตหุ่นเพื่อมีงาน ถ่ายแบบติดต่อเข้ามา เลยสั่งอาหารแคลอรีต่ำอากาศในห้องร้อน

ระหว่างนั่งรออาหารที่สั่งมาเสิร์ฟ เขามองไปรอบๆ แหกบางตาลงไปมาก ส่วนใหญ่จะเป็นชาวต่างชาติ เจย์นั่งฟังเพลงเก่าๆ ถอนหายใจ ขณะยกแก้วน้ำขึ้นจิบ จู๋ๆ เสียงเปียโนก็ดังขึ้นเบาๆ เหมือนคนเล่นกำลัง ทดลองไล่เสียงดูก่อน

เจย์หันมองไปนอกหน้าต่าง แสงไฟจากเสายามกลางคืนสาดแสง ลงมาฉวีๆ เขารู้สึกคิดถึงครอบครัวที่อเมริกา เสร็จงานที่นี้เขาจะได้กลับบ้าน ไปหาแม่กับน้องเสีที่ เสียงเปียโนทำนองเพลง *Before I Fall in Love* ดัง ขึ้นอย่างนุ่มนวลเจย์ฟังเพลินๆ แต่เขาไม่ได้หันไปมอง เพราะเก้าอี้ตรงที่เขานั่งอยู่หันหลังให้กับตำแหน่งที่เปียโนตั้งอยู่

เมื่อทำนองเปียโนที่แผ่วพลี้นั้นจบลง เสียงตบมือเปาะเปะดังขึ้น เบาๆ เจย์เงยหน้าจากจานอาหาร วางตะเกียบลง เขาหันไปทางเปียโน แต่ “ไม่มีใครอยู่ตรงนั้นแล้ว” สายตาเขาพุ่งไปยังประตูทางออกอย่างช่วยไม่ได้

รักวุ่นวายของนายซูเปอร์สตาร์

เขาอยากรู้ว่าใครเป็นคนเล่นเพลงเมื่อครู่ แล้วเขาก็เห็นด้านหลังของร่างที่เดินออกไปเพียงไม่กี่วินาที ร่างนั้นเป็นผู้หญิงแน่นอน ผมที่ยาวถึงกลางหลังสะบัดพลิ้วขณะที่เดินออกไป

เจย์ชะเง้อมองตาม บริการชายเดินเข้ามาเติมน้ำดื่มให้

“คนที่เล่นเปียโนเพลงเมื่อครู่เป็นนักร้องของที่นี่หรือครับ” เขาเดาว่าเธอไม่น่าจะใช่พนักงานที่ถูกต้องจ้างมา

บริการชายยิ้มพลางตอบเป็นภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน “ไม่ใช่ครับ น่าจะเป็นคุณลูกค้าที่มาใช้บริการที่บาร์ของเราครับ”

เจย์พยักหน้าช้าๆ อย่างไตร่ตรอง “ผู้หญิงคนเมื่อก็เป็นคนไทยใช่ไหมครับ”

“คุณผู้หญิงคนเมื่อครู่เป็นคนไทยครับ”

“ขอบคุณมากครับ” เจย์วางเครดิตการ์ดลงบนโต๊ะ บริการชายโค้งให้ก่อนจะเดินไปทำตามหน้าที่

เจย์เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ด้วยท่าทางสบายใจขึ้น เขายกมือขึ้นปิดปอยผมที่ตกลงมาปรกหน้าผากเบาๆ ท่วงทำนองบรรเลงเปียโนเพลง *Before I Fall in Love* ยังติดค้างอยู่ในใจ ขณะที่เจย์ทอดสายตาไปยังเปียโนสีดำตัวใหญ่ที่ตั้งอยู่กลางห้องอาหาร ซึ่งตอนนี่ว่างเปล่า ไม่มีใครอยู่ตรงนั้น

Chapter 2

ภายในห้องจัดเลี้ยงของโรงแรม ทีมงานของทั้งสองประเทศอยู่ในงานเลี้ยงที่ถือเป็นการเลี้ยงฉลองและต้อนรับเขาไปพร้อมกัน เจย์เดินไปตักอาหารแบบบุฟเฟต์อย่างอารมณ์ดีพอรู้ว่างานเสร็จและพรั่งนี้จะได้กลับบ้านแล้วเลยยิ่งอารมณ์ดีเป็นพิเศษ

ขณะเดียวกันห้องอาหารที่อยู่ไม่ไกลกันนัก หญิงสาวคนหนึ่งเดินออกมาหยุดยืนทักทายกับคนอื่นที่เดินสวนเข้าไปอย่างยิ้ม ๆ แต่ดูรีบร้อนเธอกำลังเดินออกมาเพื่อหามุมรับโทรศัพท์นั่นเอง เนื่องจากข้างในห้องอาหารคนเยอะมาก

“ฮัลโหล...คะคุณพ่อ ผมทราบแล้ว ผมคุยกับเขาเรื่องนี้เรียบร้อยแล้วค่ะ ไม่มีปัญหาอะไร...เชื่อก็คือผมเถอะคะ แค่นี้ก่อนนะคะ สวัสดีค่ะ”

เธอเก็บโทรศัพท์มือถือลงกระเป๋าถือสีดำใบเล็กแต่หรูหราด้วยวิธีการเดินตะเข็บโดยใช้ก้นเพชรแนววงวอยเอเจอร์ เดินไปเข้าห้องน้ำที่อยู่ข้างห้องอาหาร หญิงสาวรู้สึกเบื่อกับความวุ่นวายจนไม่อยากกลับเข้าไปอีก ทันทีที่เปิดประตูห้องน้ำเข้าไปเสียงเรียกชื่อเธอก็กังขื่น

“ยายแม่ นี่เธอจริงๆ เหวอเนี่ย”

รักคุณยายของนายซูเปอร์สตาร์

แพมเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียงที่ยืนอยู่หน้ากระจกบานใหญ่ในห้องน้ำ แล้วเธอก็ยิ้มกว้าง วิ่งเข้าไปหาจับมือทักทายอีกฝ่ายอย่างว่าเงิง

“ยายจินนี่ เธอมาทำอะไรที่นี้ล่ะ ไม่ได้เจอตั้งนานเดี๋ยวนี้ดูมีน้ำมีนวลขึ้นเยอะเลย”

“อ้วนขึ้นนะสิไม่ว่า ไม่เหมือนเธอหรอก ยังหุ่นดีเหมือนเดิม ตั้งแต่จบงานเลี้ยงรุ่นคราวก่อนก็ไม่ได้เจอกันเลย เป็นไงบ้าง สบายดีไหม” จินตนาทักทายเพื่อนร่วมรุ่นสมัยเรียนมหาวิทยาลัยของเธออย่างดีใจ

ภัทริมาดูสวยและเรียบหรู รูปร่างสูงเพียวอยู่ในชุดเดรสเปิดไหล่เกาะอกสีดำขายกระโปรงปิดเฉียงเคลือบเงา เขียวสวยอยู่บนชั้นรองเท้าสูงปรี๊ด ยิ่งทำให้เพื่อนเธอดูเพียวขึ้นไปอีกผิดกับตัวเธอที่ค่อนข้างเตี้ย แถมอยู่ในชุดสูทตามแบบฉบับเจ้าหน้าที่บริหารมืออาชีพของบริษัท แต่ก็นั่นแหละเพื่อนเธอเป็นดาวคนระเริงมาก่อนนี่ละ

ภัทริมาส่งยิ้มให้ “รู้เท่าทันในความคิดอีกฝ่าย” “ฉันสบายดีตกลงเธอมาทำอะไรที่นี้ยังไม่บอกเลย”

“อ้อ บริษัทฉันมีจัดงานเลี้ยงต้อนรับทีมงานที่มาจากฮ่องกงนะ”

“จริงสิ เธออยู่บริษัททำหนังนี่นา” ภัทริมาพยักหน้า ก่อนถามถึงพระเอกฮ่องกงขวัญใจคนโปรดตั้งแต่วัยเด็ก “หนังเรื่องใหม่หรือ พระเอกใครล่ะ ไซ้หลิวเต๋อหัวหรือเปล่า”

“ยายเซซเซี่ย! หน้าตาก็สวย แต่รสนิยมเต้าล้านปีซะมัด รุ่นนั้นเขาต้องรับบทพ่อพระเอกแล้วจะ” จินตนาทำปากยื่น

“พระเอกเรื่องนี้ก็เจ๋งใจ หนึ่งในสมาชิกวง FRIENDS นะ เธอรู้จักหรือเปล่า ชาวที่เขามาโปรโมตหนังที่ประเทศไทยออกจะดัง”

“ฉันไม่ได้อยู่หลังเขาจะจ๊ะ จะไม่รู้จักได้ยังไง” ภัทริมาหัวเราะ “ลืม

แล้วหรือ ว่าฉันทำงานเกี่ยวกับนิตยสารแฟชั่นนะ”

ภัทริมาอธิบายต่อว่าเธอมาร่วมงานเลี้ยงบริษัทในฐานะตัวแทนของบิดา แยกส่วนใหญ่มิแต่ผู้บริหารสูงวัย เธอจึงคิดจะปลีกตัวออกมาสู่อากาศข้างนอก “นี่ก็ว่าเดี๋ยวจะหาโอกาสชิงกลับแล้วละ”

จินตนาทำท่าคิดนิดหนึ่งก่อนจะพูดออกมา “นั่นเธอแะมางานฉันสิ สนุกกว่างานของเธอแน่ๆ ฉันจะแนะนำให้คุณรู้จักกับดาราดังด้วย แถมมีผู้กำกับชาวฮ่องกงมาด้วยนะ...แดเนียล ลี ینگเล่ เพื่อเธอมีลู่ทางหาคอนแทกต์จะได้โกอินเตอร์ก็คราวนี้แหละ”

“เธอพาคนนอกเข้าไปได้หรือ เกี่ยวกับเขาก็ว่าเอาหรือ” ภัทริมา รู้สึกสนใจ “ถ้ามีการดีดมาลากตัวออกมาจากงาน ฉันไม่เอาละ” แชวเพื่อนไปพลางเติมลิปสติกที่ริมฝีปากไปพลาง

จินตนาถอดดอกยึดตัวมองเพื่อนของเธอผ่านกระจกที่อยู่ด้านหน้าแพมรอฟิ่ง เก็บลิปสติกใส่ปลอกคินลงกระเป๋า

“นี่เธอคิดว่าเพื่อนเธอเป็นใครจ๊ะ ฉันนะรองกรรมการผู้จัดการนะหน้าที่ประสานงานกับทีมงานฝ่ายฮ่องกงฉันเป็นคนจัดการทั้งนั้นแหละ”

เจย์เดินถือแก้วไวน์ไปยืนดื่มพังกาแพงวอลเปเปอร์ลายกุหลาบสีแดงเข้มของผนังห้องจัดเลี้ยงสุดหรูอยู่คนเดียว ขณะคิดอะไรเพลิดนๆ สายตาเขาก็มองเห็นหญิงสาวคนหนึ่งเดินเข้ามาในงาน เธอมาพร้อม กับคุณ...เอ่อ...จินนี่ ถ้าเขาจำไม่ผิด ทีมงานฝ่ายไทยเยอะเหลือเกิน แต่คุณจินนี่คนนี้เป็นคนดูแลและจัดการเรื่องต่างๆ ให้เขาทั้งหมดผ่านเสียவுตลอดระยะเวลาสองวันเจย์เลยจำเธอได้

แต่ประเด็นมันอยู่ตรงผู้หญิงที่เดินเข้ามากับเธอนี้สิ ที่ดึงดูดความ

รักคุณยายของนายซูเปอร์สตาร์

สนใจอย่างมาก เจย์ที่ดวงตามีประสิทธิภาพสูงในการมองสำรวจผู้หญิงสวย สแกนอีกฝ่ายอย่างรวดเร็วตั้งแต่หัวจรดเท้า ทั้งที่ยืนห่างกันหลายเมตร

คนไทยแน่ ๆ ดูจากสีผิวแล้วแบบนี่ละมั้ง ที่เขาเรียกกันว่าผิวสีน้ำผึ้ง เรอตัวสูง ผอมเพรียวอย่างกับนางแบบ ผมยาวสีดำถูกรวบขึ้นไปเปิดให้เห็นต้นคอระหงและช่วงไหล่वलเนียน

ขณะทำการพิจารณาอยู่นั้น เจย์ก็รู้สึกว่าเขาเคยยหน้าขึ้นมาสบตา เขา เจย์รีบเหมองไปทางอื่น พรางยกแก้วไว้นั้นจับ ไม้ให้เห็นว่าเขาสนใจ เธอเหมือนกัน

ภักธิมาทักทายกับเพื่อน ๆ ที่มวงวนของจินตนา โดยเพื่อนของเธอเป็นคนแนะนำให้รู้จัก ตอนนั้นเองที่เธอมองเห็นเขา เจย์จากวง FRIENDS ที่สาว ๆ คลั่งไคล้กัน ก็สมควรอยู่หรือก็ดูมีออร่าขนาดนั้น แถมยังอยู่ในชุดสีขาวอีก ขนาดในงานคนตั้งเยอะ เธอยังเห็นเขาก่อนเลย แต่ดูแล้วซีเก๊กซะมัด คงนึกว่าตัวเองหล่อมากเกินไปสินะ ความจริงเขาก็หล่อแบบที่สาว ๆ ทั่วไปนิยมกันเท่านั้นแหละ ก็แค่ผู้ชายหน้าดีคนหนึ่งไม่เข้าใจเลยว่าคนจะกรี๊ดอะไรกันนักหนา

ภักธิมาคิดของเธอไปเรื่อยขณะที่ทักทายคนอื่น ๆ ด้วยความที่ทำงานเกี่ยวกับนิตยสารแฟชั่น ทำให้แต่ละวันเธอต้องพบเจอติดต่อพูดคุยกับคนดังทุกวงการมาโดยตลอด เธอจึงไม่ได้ตื่นเต็นกับการพบปะดารามากเท่าใดนัก ยิ่งศิลปินบอยแบนด์ เกิร์ลกรุ๊ป ที่เกิดใหม่รายวันอย่างตอนนี้ เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับงานของเธอมาก ไม่ได้มีความดึงดูดใจอย่างพระเอกรุ่นเก่า ๆ ในดวงใจแบบที่เธอปลื้มตอนเด็กสักนิด

แล้วในที่สุดจินตนา ก็พาเธอเข้าไปทักทายกับนางเอกสาวชาวเกาหลี ที่ผมคิดว่าอีกฝ่ายสวยมากทีเดียว

จินตนาหันไปพูดกับล่ำมส่วนตัวของคิมให้ช่วยแปลอีกที “คุณคิมคะ นี่เพื่อนฉันค่ะ ชื่อภัทริมา ภาวิทยากุล เป็นบรรณารักษารับผิดชอบห้อง SINCERE ค่ะ แหม...นี่คุณคิมต้องจี๋ นางเอกคนสวยของเรา”

ภัทริมายื่นมือไปจับกับคิมอย่างสุภาพ คิมสวยมากและยังดูเรียบร้อยด้วย หญิงสาวรูปร่างเตี้ยกว่าเธอเล็กน้อยแต่ดูน่ารักสวยงามสมเป็นนางเอก ภัทริมาคิดอย่างชื่นชม

“ช่วยบอกคุณคิมทีได้ไหมคะ ว่าเธอมีใบหน้าที่สวยงามมาก ถ้าได้เธอมาขึ้นปกนิตยสารของเราเล่มหน้าจะถือเป็นเกียรติอย่างสูงเลยคะ” ภัทริมาหันไปพูดกับล่ำม

พอฟังจบคิมก็ยิ้มหวานกว่าเดิมทั้งคู่คุยกันผ่านล่ำมบ้าง พูดสื่อสารกันเองบ้าง ด้วยภาษาอังกฤษที่ค่อนข้างกระตือรือร้นของฝ่ายนางเอกสาว

เจย์ยืนกอดอกสังเกตเห็นว่าเธออยู่พักหนึ่งแล้ว คุยอะไรกันนะ ท่าทางสนุกเขี้ยว ชักอยากเข้าไปแจมมั่งแล้ว แต่กลัวเสียฟอร์ม สุดท้ายเลยตัดสินใจทำทีเดินไปยังโต๊ะเครื่องดื่มที่อยู่ถัดไปแทน เมื่อเขาเดินเฉียดไปปุ๊บ คุณจินนี่ก็เรียกเขาไว้ทันที

“คุณเจย์เชิญทางนี้หน่อยค่ะ”

เจย์หยุดเดินทำเป็นเลิกคิ้วหันมามองด้วยสีหน้างุนงงปนสงสัยเล็กน้อย ก่อนจะเดินเข้าไปร่วมวง

ลีลาเยอะจิ้งจิ้งจอกคุณ อยากเข้าไปคุยจะแยะแล้วก็ออกมาหอบผู้ขายอะไรซีก็กวนใจ ภัทริมาแอบทำปากเบะเล็กน้อย

“เจย์...นี่คุณแหม เธอเป็นเพื่อนคุณจินนี่นะ” คิมแม้จะไม่ถนัดภาษาอังกฤษนัก แต่สามารถหันไปแนะนำเพื่อนใหม่ที่รู้จักกันยังไม่ถึงสิบนาทีดี

รักคุณยายของนายซูเปอร์สตาร์

อย่างคล่องแคล่วราวกับเป็นเพื่อนสนิทของเธอเอง

“เรียกแพมเฉยๆ ก็ได้ค่ะ ชื่อฉันออกเสียงค่อนข้างยาก” ภัทธิมายิ้มให้คิมที่พยายามเรียกเธอด้วยชื่อจริง

เจย์ก็หัวให้คิดหนึ่งเป็นเชิงทักทายไม่ลืมหูล่อตามความเคยชิน จินตนาจึงจัดการแนะนำต่อ

“แพม...นี่คุณเจย์ เธอรู้จักอยู่แล้วแหละ คุณเจย์คะ นี่แพมค่ะ เพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยของตัวเอง พอดีเขามางานเลี้ยงของบริษัทในห้างอาหารข้างๆ เราค่ะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณแพม” เจย์พูดกับเธอเป็นประโยคแรกด้วยน้ำเสียงที่กลั่นกรองแล้วว่าหล่อหุ้มนุ่มนวลในระดับหนึ่ง พลางยื่นมือออกไปจะเชิดแฮนด์กับเธอ แต่ภัทธิมากลับยกมือขึ้นไหว้เขาแทนอย่างอ่อนช้อยสวยงาม จนเจย์รีบยกมือขึ้นรับไหว้แทบไม่ทันอย่างเก๋ๆ กังๆ

ทุกคนอมยิ้มเมื่อเห็นท่าทีเก๋ๆ ของเจย์

ชายหนุ่มมดมือลงไปได้วงกระเป๋ากางเกงแก้เงิน

ภัทธิมาอมยิ้ม เป็นใจล่ะ ชอบเก๊กดีนี่

ด้านเจย์แม้จะปรับสีหน้าให้เรียบเฉยเช่นเดิมแต่ในใจขุนเล็กน้อยรับรู้ได้ว่าผู้หญิงคนนี้ต้องการแกล้งให้เขาหน้าแตก

คิมพูดเกาเหล่กับล่ำม่ออีก ล่ำม่อหันมาแปลให้เจย์ฟังใจความว่า “คุณแพมเธอเป็นบรรณารักษารนิตยสารแพชั่นค่ะ ยังดูแลอยู่เลย...เก่งจัง”

“ขอบคุณค่ะ แพมไม่ได้เก่งอะไรขนาดนั้นหรอกค่ะ” ภัทธิมายิ้ม

“พ่อของแพมเขาเป็นเจ้าของบริษัทนั่นะคะ เลยให้แพมเรียนด้านนี้มาโดยตรง จะได้มาบริหารงานต่อ สมัยนี้วงการสิ่งพิมพ์หากทำแค่นิตยสารอย่างเดียวคงไปไม่รอด นี่ถ้าขาดมือบริหารดี ๆ อย่างแพม บริษัทคงแย่ไป

แล้ว” จินตนาพูดอังกฤษต่อให้ล่ามแปลให้คิมฟัง

คิมทำท่าเข้าใจเมื่อล่ามแปลจบ ส่วนเจย์พอฟังจบก็เลิกคิดแบบรับรู้
พึมพำเบา ๆ เป็นภาษาจีนกลาง เพราะคิดว่าไม่มีใครฟังที่เขาพูดออกแนว ๆ

“อ้อ บริษัทของพ่อ...ที่แท้ก็อาศัยบารมีพ่อสินะ”

ทุกคนหันมามองอย่างสงสัยว่าเจย์พูดว่าจะอะไร เจย์ยิ้มหวานแต่ดู
กวน ๆ ยังไงไม่รู้ในความรู้สึกของภักธิมาพลงตอบเป็นภาษาอังกฤษว่า

“ผมขอชื่นชมเลย คุณแพมเป็นเวิร์คกิ้งวูแมนที่เก่งดีนะฮะ”

ทุกคนพยักหน้ายิ้ม ๆ แล้วคุยต่อ เจย์แอบพิจารณาหญิงสาวหน้า
ใหม่ที่ขึ้นตรงข้ามกับเขา เขาคิดไปเองหรือเปล่านั้น ว่าตอนที่พูดภาษา
จีนกลางจบประโยคเมื่อไหร่เธอขมวดคิ้วมองเขาอย่างไม่พอใจแสบหนึ่ง ทำ
อย่างกับว่าฟังที่เขาพูดออกอย่างนั้นแหละ

เจย์คิดกลางยกไหล่ คงไม่หอรอกมั้ง เธอคงสงสัยว่าเขาพูดอะไร
มากกว่า เธอจะฟังภาษาจีนกลางออกได้ยังไง

พอเห็นภักธิมาใกล้ ๆ เจย์ก็พบว่าใบหน้าเธอสวยหวานทีเดียว หญิง
สาวแต่งหน้าไหนสัมผัสอ่อน ๆ จมูกเล็กแต่โด่งดูรึ้นนิด ๆ ท่าทางจะดื้อไม่เบา
ริมฝีปากได้รูป ที่เดินคงเป็นตากลมโต นัยน์ตาดำใสแจ๋วของเธอดูเข้ากับ
เส้นผมสีดำลึบที่ตอนนั้นถูกผมร่วงลงมามากน้อย แต่ดูเป็นธรรมชาติ ศีรษะ
เธออยู่สูงประมาณคางของเขา เจย์ก็มลงมองเธอในร่องเท้าสั้นสูง น่อง
เธอสวยมากขาเรียวยาวที่เดียวที่เขาสนใจนอกจากดวงตากลมโตของเธอ
ก็คงเป็นสีผิวของภักธิมา ผิวของเธอเนียนสวยแม้จะเป็นผิวสองสีแบบ
คนไทย แต่ดูเนียนสะอาดตา

หลังการสนทนาก้าวผ่านไปโดยเจย์เป็นคนฟังเสียส่วนมาก ไม่พูดเยอะ
เพราะตอนนั้นกำลังรักษาภาพลักษณ์อยู่

รักคุณยายของนายซูเปอร์สตาร์

ภัทริมาเหลือบมองนาฬิกาข้อมือของตัวเอง แล้วพูดขอตัวอย่างสุภาพ “เป็นเกียรติสำหรับผมมากเลยนะ ที่ได้รู้จักกับคุณคิม แต่ตอนนี้ผมต้องขอตัวก่อนนะคะ things งานมานานแล้ว”

คิมกับล่ามพยักหน้ายิ้ม ๆ ก่อนจะยื่นมือมาเช็ดแฮนด์เป็นการรำลา “คุณคิมบอกว่า ดีใจมากที่ได้รู้จักกับคนไทยที่ทั้งเก่งและสวยอย่างคุณผม”

“ช่วยบอกคุณคิมให้ด้วยนะคะ ว่าผมก็ดีใจมากที่ได้รู้จักกับดาราทะเลน้ำลึกที่ทั้งสวยและเก่งอย่างคุณคิมเช่นกัน” ภัทริมายิ้มหวานให้

ล่ามหันไปแปลให้ฟัง คิมจับมือกับภัทริมาอีกรอบอย่างร่าเริง ผมหันมาจับมือกับล่าม และก็มาถึงเจย์เป็นคนสุดท้าย ทั้งคู่หยุดมองหน้ากันครู่หนึ่ง ตอนแรกเจย์ไม่กล้ายื่นมือออกไปก่อน กลัวจะหน้าแตกอีกรอบ

ภัทริมายิ้ม มองเขาอย่างรู้ทัน เธอเลยยื่นมือออกไปก่อน เจย์ยื่นมือที่ส่วงกระเป๋ากางเกงอยู่ออกมาจับมือเธอบีบเบา ๆ อย่างสุภาพ

“ยินดีที่ได้รู้จักกับคุณอีกตั้งนะครับ...คุณผม” ชายหนุ่มพูดภาษาอังกฤษตอบ พลางส่งยิ้มตามยี่ให้เล็กน้อย

ภัทริมาโค้งศีรษะนิดหนึ่งก่อนจะตอบอีกฝ่ายเป็นภาษาจีนกลางอย่างคล่องแคล่วว่า “ยินดีที่ได้รู้จักคุณเช่นกันคะคุณเจย์ ถ้ามีโอกาสหวังว่านิตยสารเล็ก ๆ ของเราจะได้ทำงานร่วมกับคุณนะคะ แต่จะว่าไปแล้วนิตยสารของเราอาจจะเล็กเกินกว่าจะจ้างศิลปินดังอย่างคุณไหวก็ได้คะ ลาก่อนนะคะ”

เจย์ รวมทั้งคิม ล่าม และจินตนาที่ยืนอยู่รอบ ๆ งงกันหมด คงไม่ต้องบรรยายว่าหน้าตาแบบแตกละเอียดเป็นเช่นไร เมื่อก็เขาเพิ่งนึกหาเธอแบบต่อหน้าไปเอง

ภัทริมาส่งยิ้มให้อีกครั้งก่อนจะขอตัวเดินออกมาพร้อมจินตนาที่

เดินมาส่ง คิมโบกมือบ้ายบายแพนมอย่างร่าเริง เจย์ไม่ได้คิดไปเองแน่ ๆ ว่าเธอปรายตามามองเขาก่อนจะเดินจากไปอย่างยิ้มเยาะทางสายตา

“คุณแพมพูดภาษาจีนกลางได้ด้วย ฉันฟังไม่ออก เมื่อกี้เธอพูดอะไรกับคุณเหวอคะ” คิมถาม

เจย์หันมามี้มแห้ง ๆ ตอนนี้นึกคำพูดจะตอบคิมไม่ออกไปชั่วคราวจะให้เขาว่าไงล่ะ...สรุปว่าเธอฟังออกนะดี ว่าเขานินทา แฮ้อ! เหวกรรม

“เธอไปเรียนภาษาจีนกลางมาตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย” จินตนาที่เดินออกมาส่งเพื่อนที่รถถามอย่างสงสัย เพราะตอนเรียนมหาวิทยาลัย เธอไม่เคยเห็นเพื่อนเธอพูดมาก่อน

“ไม่ได้เก่งอะไรมากหรอก แค่พอพูดได้นิดหน่อย เคยไปเรียนภาษาจีนกลางที่ได้วันสามเดือนนะ และก็ยังมีเพื่อนเป็นคนจีนบ้างเหมือนกัน” แพนหันมาตอบขณะเปิดประตูรถเบนซ์สปอร์ตรุ่นใหม่ล่าสุดดีเทาออกก่อนโยนกระเป๋าถือเข้าไปทิโอบาะข้าง ๆ

“แล้วเมื่อกี้เธอพูดอะไรกับคุณเจย์นะ เห็นเขาทำหน้าอึ้งเชียว”

“ก็ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ Just say good bye” ภัทริมายักไหล่พลางตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก ก่อนจะยิ้มออกมาเมื่อนึกถึงใบหน้างุนงงของเขา “ฉันไปก่อนนะ เธอเองก็อย่าหักโหมงานนักล่ะ...พักผ่อนบ้าง”

“จ้า ไว้เจอกันใหม่นะ มีอะไรโทร. มา”

“เธอก็เหมือนกัน มีอะไรโทร. หาฉันได้ตลอดเวลาเลย ไปล่ะ”

จินตนายื่นโบกมือให้ ขณะที่แพมขึ้นไปสตาร์ตรถและขับออกไปอย่างรวดเร็วตามสตรีตส์สาวเปรี้ยว

ภัทริมาเอื้อมมือไปกดวิทยุ เสียงเพลง *Before I Fall in Love* เพลง

รักวุ่นวายของนายซูเปอร์สตาร์

โปรดของเธอตั้งขึ้นมาพอดี เธอขับรถพ่วงฮัมเพลงไปด้วยอย่างอารมณ์ดี อารมณ์หลุดหึงดึกที่เห็นชายหนุ่มท่าทางซี้เก๊กและคำพูดเหน็บแนมต่อหน้าต่อตาเพราะเขาคิดว่าเธอฟังไม่ออก เริ่มจางหายไป

CSOAYAB

Chapter 3

ณ สนามบินไทเป เจย์ในชุดเสื้อสเวตเตอร์คลุมทับเสื้อยัด ทางแกงยืนขาตเซ้า สวมแว่นกันแดดสีขาและหมวกปิดบังใบหน้า ข้างกายมีกระเป๋าเดินทางหนึ่งใบ เขากำลังทำแผนบนราวจับของที่ลากกระเป๋า ฟังเสียงวูอบรมด้วยหน้าตาขี้มขี้ม

“พอไปถึงแล้ว ใคร กลับมาหาฉันทันทีเลยนะ ถ้าคุณไม่โทร. มา ฉันจะเป็นฝ่ายโทร. ไปเช็กที่บ้านแม่คุณเอง อีกอย่างไปพักผ่อนคราวนี้ ห้ามทำอะไรนอกสู้นอกทางเด็ดขาด

“อย่าทำตัวให้เป็นข่าว เข้าใจไหมคะเจย์”

เสียงวูถามย้ำ เมื่อเห็นเจย์มองโน่นมองนี่อย่างอารมณ์ดี เนื่องจากกำลังจะได้กลับบ้านไปเยี่ยมครอบครัว

“เจย์ นี่คุณฟังที่ฉันพูดอยู่หรือเปล่าเนี่ย”

เจย์หันใบหน้าหล่อ ๆ ภายใต้อแว่นกันแดดสีขามามองผู้จัดการสาวขี้ม ๆ “ผมนั่งฟังคุณพูดย่ำมาตลอดทาง จนจำขึ้นใจหมดแล้วนะ ไม่ต้องห่วงผมหรอก ผมดูแลตัวเองได้ ไม่ใช่เด็ก ๆ แล้วนะ”

“ขอให้มันจริงเถอะ คุณก็ชอบรับปากอย่างนี้ทุกที” เสียงวูถอดอก

รักคุณยายของนายซูเปอร์สตร

เจย์โบกมือหัวเราะ วันนี่ออให้ทั้งเจนนี้อาจือ หรือทีมผู้จัดการส่วนตัว มากันทั้งบริษัท ก็ไม่สามารถทำให้เขาเบื่อได้เพราะตอนนี้เขาอารมณ์ดีมาก

“เฮาส์ ผมไปก่อนนะ ใกล้จะได้เวลาแล้ว”

เสี่ยววูยังกำชับเขาด้วยประโยคเดิม ๆ อีกรอบ

เจย์เดินลากกระเป๋าออกมา ร่างสูงของเขาดูโดดเด่นไม่น้อย คน แลวนั้นมองเขาอยู่บ้างเหมือนกัน แต่โชคดีที่เขาเลือกเดินทางไฟลท์ตีหนึ่ง ซึ่งเป็นช่วงคนน้อย จึงไม่วุ่นวายนักขณะที่เจย์หยุดหันไปมองหาว่าห้องพัก สำหรับผู้โดยสารบินชั้นธุรกิจเดินทางไปทางไหนพอสอดสายตายาวจนเจอ ป้ายบอกทิศทางเดินตามที่เล็งได้แล้ว เขาก็หมุนตัวกลับอย่างรวดเร็ว ตั้งใจ จะหันมาลากกระเป๋าโดยไม่ได้หันมองรอบตัว ร่างสูงของเขาจึงปะทะกับ ร่างร่างหนึ่งที่เดินผ่านมาข้างหลังเขาอย่างแรง

“โอ๊ย!”

เหตุการณ์เกิดขึ้นกะทันหันมากจนเจย์ไม่ทันมองว่าใคร แต่ที่แน่ ๆ เป็นผู้หญิงที่ร่างบางกว่าเขามาก เพราะเมื่อชนกันอย่างแรง ผลที่เกิดขึ้นคือ ร่างสูงใหญ่ของเขาไม่กระเทือนแม้แต่หน่อย ในขณะที่อีกฝ่ายนั้นแทบจะล้ม ลงไปกองกับพื้น

เจย์เอื้อมมือไปคว้าข้อมือของร่างที่เขาน้อยอย่างรวดเร็วตาม สัญชาตญาณ

“Sorry, Are you o.k.?” เขากล่าวทันทีโดยอัตโนมัติ เมื่อดึงข้อมือ ร่างนั้นให้ยืนตรงได้แล้ว

เขาก็้มลงมองร่างนั้นผ่านแว่นกันแดดสีชา เอ๊ะ! เขาคุ่น ๆ ว่าเคย เห็นเธอที่ไหนนะ แล้วร่างนั้นก็เงยหน้าที่ดูหงุดหงิดขึ้นมามองเขา เมื่อ จัดการกับการทรงตัวของตัวเองเสร็จ

“คุณ?” ทั้งคู่ประสานเสียงกันอย่างตลกใจระคนงุนงงเมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามชัด ๆ

“ผม” เขาควางเรียกชื่อเธอในลำคออย่างอึ้ง ๆ จำชื่ออีกฝ่ายได้ทันที ทั้งที่เขาเคยเจอเธอแค่ครั้งเดียวแถมคนไทยที่เขาเจอก็มีหลายคนมาก ทำไมเขากลับจำเธอได้แม่นยำเหมือนชื่อเธอติดอยู่ที่ริมฝีปากอย่างนั้นแหละ

ด้านภักธิมาทันทีที่เห็นเขาเธอก็จำได้แม่นยำเหมือนกัน ถึงจะแต่งตัวปกปิดค่อนข้างมิดชิดก็เถอะ หน้าหล่อ ๆ ดี ๆ อย่างนี้จะมึงก็คนเขียว เจ๋ย นักร้องนำวง FRIENDS จอมซี้เก๊กที่เธอแอบหมั่นได้แถมเขายังเคยนิทาเธอต่อหน้าเป็นภาษาจีนกลางอีกเพราะเขานึกว่าเธอฟังไม่ออก

ช่วงเวลาที่ต่างคนต่างอึ้งอยู่นั้น เจ๋ยสังเกตเห็นว่าเธอดูสวยเหมือนเดิม วันนี้ผมยาวสลวยสีดำสนิทของเธอถูกรวบหลวม ๆ ไว้ด้านหลัง รูปร่างสูงระดับคงเขาอยู่ในชุดเดินทางแบบทะมัดทะแมงเพราะอากาศที่นั่นค่อนข้างหนาว เธอใส่เสื้อแขนยาวตัวหลวมเนื้อหนาดูอบอุ่นกางเกงยีนส์รูปขาขาวหน้าธรรมชาติไม่แต่งเติม แต่ดูรวม ๆ แล้วบอกได้เลยว่าเพอร์เฟกต์ ขณะเดียวกัน เขาก็เริ่มตระหนักถึงความประทับใจในทางลบที่เขาได้ฝากไว้ให้เธอ ตอนเจอกันที่เมืองไทย

“ขอโทษนะคะ ฉันยืนเองได้แล้ว คุณช่วยปล่อยมือฉันด้วยนะคะ” ภักธิมาพูดภาษาอังกฤษกับเขาเรียบ ๆ ใบหน้าสวยนั้นยังคงหงุดหงิดไม่จาง เจ๋ยรีบปล่อยมือก่อนจะเรียกสติตัวเองกลับมา นี่เขาดูดีหรือยังนะ โชคดีที่เพิ่งเข้าไปเสริมหล่อในห้องน้ำมาเมื่อกี้

“คุณโอเคนะ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

“ไม่เป็นไรค่ะ แต่คงจะดีกว่านี้ ถ้าเวลาเดิน คุณจะกรุณาดูทางซะบ้าง” น้ำเสียงเธอหงุดหงิดพอ ๆ กับสีหน้า

รักวุ่นวายของนายซูเปอร์สตาร์

เจย์คือขมวดไม่เคยมีใครกล้าพูดตำหนิเขาตรง ๆ มาก่อน แดมคนที่พูดยังเป็นผู้หญิงอีก เขารู้สึกเสียหน้าอย่างแรงแม้จะรู้ว่าเธอเคืองเขาตั้งแต่ตอนเจอกันที่เมืองไทยแล้ว ที่เขาว่าเธอเป็นภาษาจีนกลาง แต่ใครจะไปรู้ล่ะว่าเธอจะฟังออก

“อ้าวคุณ จะมาว่าผมฝ่ายเดียวก็ไม่ถูกนะ คุณอยากเดินมาข้างหลังทำไมล่ะ ผมไม่ได้มีตาติดอยู่ที่หลังนะคุณ จะได้มองเห็นรอบทิศนะ”

ภัทธิมาคือขมวดบ้าง ผู้ชายอะไร นอกจากชี้แก้มแล้วยังปากเสียอีก ตอนที่เจอกันครั้งแรก แล้วเขาพูดสบประมาทเธอ เธอยังไม่หายโกรธ ตอนนั้นอยู่ต่อหน้าคนมากมาย จำเป็นต้องรักษามารยาททางสังคม แต่วันนี้มาเจอกันอีกครั้ง ไม่มีลดราวาศอกให้กันเลย

“ขอโทษนะ ฉันเดินมาของฉันอยู่ดี ๆ จู้ ๆ คุณก็พรวดพราดหันมาไม่ดูตาม้าตาเรือให้ดี จะมาหาว่าเป็นความผิดของฉันได้ยังไงไม่ทราบ”

“ทางเดินมันก็ออกจะกว้าง คุณอยากมาเดินใกล้ผมทำไมล่ะ” เจย์ส่งสายตากวนประสาทม่านแว่นกันแดดเพราะชักมีอารมณ์ขึ้นมาบ้างเหมือนกัน

ภัทธิมาฟังแล้วก็อยากจะกรี๊ดออกมา ฮีตาบ้า ชี้แก้ม ปากเสียไม่พอ แดมยังหลงตัวเองอีก หนอย! คิดว่าฉันอยากใกล้ชิตนายนามากนักหรือ

“คุณเป็นเจ้าของสนามบินหรือไง ฉันจะเดินตรงไหนมันก็เรื่องของฉัน ถ้าไม่อยากจะให้ใครเดินใกล้ คุณก็ติดป้ายกันคอกไว้เลยสิ”

เจย์ยื่นหน้าไปมองเธอใกล้ ๆ แล้วเขาก็คลี่ยิ้มออกมาอย่างรู้สึกได้ว่าตัวเองได้เปรียบ “สนามบินไม่ใช่ของผมหรอก แต่ผมก็มีสิทธิ์เดินนะ ที่นี้ไทเปนะคุณ ไม่ใช่กรุงเทพฯ”

“ฮ้อ ฉันเพิ่งรู้ว่าเดี๋ยวนี้ประเทศคุณบูลลี่คนต่างชาติ ดีค่ะ ฉันจะ

ได้ไปโปรโมตว่าที่นี่ไม่ต้องรับคนไทย จะได้ไม่ต้องมาใช้สนามบินคนอื่น
เชิญคุณเดินคนเดียวให้พอเลย”

“นี่คุณ! ผมยังไม่ได้พูดอย่างนั้นเลยนะ คุณจะเอาขังใจกับผมเนี่ย”
เจย์ทำเอวอย่างหงุดหงิด

“ฉันไม่เอาขังใจหรอก” ภัทริมาอกดอก “ก็คุณอยากมาว่าฉันผิด
ทำไมล่ะ คุณชนฉัน...คุณผิด ก็แค่ยอมรับมาเท่านั้นเอง”

“ตอนแรก ผมถามคุณดี ๆ คุณก็ว่าผมเอา ๆ แล้วจะให้ผมทำยังไง” เจย์
เสียงสูงไม่แพ้กัน ตอนนี้อารมณ์ได้ที่ทั้งคู่ ต่างจ้องหน้ากันอย่างเคร่งเครียด
ถ้าเป็นผู้ชายนะ เขาอาจจะมีการทำต่ออยกันสักยกไปแล้ว เจย์นี่ในใจ นี่
เห็นเป็นผู้หญิงนะ แดมสวยด้วย เกียงกันแบบนี้ชักจะสนุกดีเหมือนกัน ส่วน
ภัทริมาอยากจะทำอะไรกระเป๋าดูทางเขวียงใส่หน้าขาว ๆ นี่สักที

เสียงประกาศเรียกผู้โดยสารเที่ยวบินที่จะเดินทางไปอเมริกา ก็ดัง
ขึ้นมาราวกับเป็นระฆังหมดยกแยกกันมวย มัวแต่เสียเวลาเถียงกันอยู่
ไม่ต้องนั่งมันละ...เลาจน์ขึ้นธุรกิจ

“ฉันไปละ เชิญคุณใช้สนามบินของคุณตามสบายเถอะ ลาก่อน”
ภัทริมาแอบเบะปากเล็กน้อยแบบแข็ง ๆ

“เดี๋ยวคุณ!” เจย์เริ่มดูใจเล็กน้อยในที่ที่จะเดินจากไปของเธอหลัง
เสียงประกาศเรียกของสายการบินดังขึ้น

ภัทริมาหันมามอง ในมือลากกระเป๋าดูทางค้างอยู่ ใบหน้ามี
เครื่องหมายคำถาม เจย์ลากกระเป๋าดูทางตามไปยืนเทียบข้าง ๆ ก่อน
จะถามว่า “คุณบินไฟลท์นี้หรือ”

“ฉันจะไปไหน ทำไมฉันต้องบอกคุณด้วย” ภัทริมาตอบแบบกวน ๆ
เพราะรำคาญเต็มที

รักคุณยายของนายซูเปอร์สตาร์

เจย์แน่ใจแล้วเขาก็ยิ้มคิดหนึ่ง แต่ดูจนประสาทตามเคยในสายตาทักษิมา ก่อนจะพูดซ้ำ ๆ ซัด ๆ ว่า “ที่ผมถามนะเพราะผมจะบอกคุณว่าผมก็บินไฟลท์นี้เหมือนกัน”

ทักษิมาหันขวับมามองหน้าเขาราวกับไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน ในขณะที่เจย์ยิ้มกริ่ม เริ่มสนุกกับสงครามที่เพิ่งเริ่มต้นขึ้นแล้ว...

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อทักษิมาคิดกับตัวเองอย่างแข็ง ๆ นอกจากจะต้องบินไฟลท์เดียวกับคาราหนุ่มซี้เก็กที่เธอไม่ชอบชู้หน้าคนนี่แล้ว เธอยังได้นั่งติดกับเขานั่งต่างหาก ยิ่งดีนะที่ที่นั่งชั้นธุรกิจมันมีระยะห่างจากกันมากพอ ถ้านั่งชั้นประหยัด เธอคงต้องแก้งตั้งตายตลอดการเดินทางแน่

แอร์โฮสเตสเริ่มเดินเสิร์ฟอาหารทีละที่นั่ง เมื่อเครื่องบินบินขึ้นมาได้ประมาณเกือบชั่วโมง “Chicken or beef?”

แอร์โฮสเตสสาวถามเจย์ที่นั่งอยู่ทางด้านซ้าย ด้วยความที่เจย์อยากคุยกับทักษิมาอยู่แล้ว เขาเอียงตัวหันมาคุยกับเธอทางด้านขวาที่อยู่ใกล้หน้าต่าง

“คุณ ๆ คุณว่าอะไรน่ากินกว่ากัน”

ทักษิมาหันหน้าจากหน้าต่างที่เธอพยายามใช้เวลาอยู่กับมันให้มากที่สุดเพื่อจะได้ไม่ต้องหันไปมองคนข้าง ๆ เจย์ยิ้มระรื่น ทำหน้ารอคำตอบ

“ของฉันขอไก่ค่ะ ขอคุณ” เธอเอียงไปพูดกับแอร์โฮสเตสโดยตรง นึกหมั่นไส้ผู้ชายข้าง ๆ ที่ทำตัวราวกับมาด้วยกันอย่างนั้นแหละ

เจย์ทำเป็นไม่รู้เรื่องหันไปบอกแอร์สาวว่า “ของผมขอไก่เหมือนกันครับ” ไม่ลืมยิ้มหวาน ไบรยเสนห์อันล้นเหลือให้อีกฝ่ายตามเคย ก่อนที่แอร์สาวจะจัดการนำอาหารมาเสิร์ฟให้

ทั้งคู้นั่งกินอาหารท่ามกลางบรรยากาศเงียบเชียบ เนื่องจากมีผู้โดยสารบางคนเข้านอนแทนการรับประทานอาหารมื้อดึก ภัทริมาเขี่ยอาหารไปมา ไม่ค่อยหิวเท่าไร อีกอย่างเธอก็เบื่อด้วย

“ไม่กินล่ะคุณ เต็มเข็นแล้วไม่อร่อยนะ” เจย์ถามพลางเคี้ยวตุ้ยๆ อย่างอารมณ์ดี

ภัทริมหันมามองเขานิดหนึ่งด้วยหางตาไม่พูดอะไร

แบบนี้สิ ทำทนายดี เจย์คิดอย่างนึกสนุกที่จะใช้ความพยายามคุยกับหล่อนให้ได้ ผู้หญิงที่เข้าถึงยากแบบนี้แหละ ถึงจะทำให้เขาตื่นเต้น

“ผมถามหน่อยสิ คุณไปทำอะไรที่อเมริกาหรือ”

ภัทริมาซึ่งเคยจะตอบ ทำไมต้องมาออกจากรู้อะไรด้วยนะ “ทำงานค่ะ และก็ไปเยี่ยมเพื่อนด้วย”

เจย์พยักหน้าแบบเข้าใจ “เฮ้อ แล้วตกลงคุณมาทำอะไรที่ไทเปเนะ แค่แวะเปลี่ยนเครื่องเฉยๆ หรือว่าแวะมาเที่ยว”

ภัทริมาจางคิ้วม หันมามองหน้าคนถามด้วยสายตาระอา “ขอรับรองเถอะ เลิกถามคำถามฉันทะที่ได้ไหม”

นี่เขาอึดอั้นจากการโดนสื่อสัมภาษณ์มาเยอะหรือไงนะ เลยมาถึงคำถามเอากับเธอแบบนี้

“ฉันอยากเดินทางโดยสงบ นี่ก็ตึกแล้วช่วยเกรงใจคนอื่นด้วย อีกอย่าง ถ้าคุณไม่มีอะไรจะคุย ก็ไม่ต้องฝืนชวนคุย คุณไม่ต้องกลัวเสียมารยาทหรอก”

“ผมอยากคุยกับคุณนี่นา ไม่ได้ชวนคุยตามมารยาทสักหน่อย” เจย์ตอบด้วยหน้าตาจริงจังจนภัทริมาต้องถอนใจ

พอเห็นรอยยิ้มระอาบนใบหน้าของหญิงสาวข้างๆ เขาก็ยิ้มกว้าง

รักวุ่นวายของนายซูเปอร์สตาร์

ทันที “คุณยิ้มบ่อย ๆ ก็ดีนะ คุณสวยมากเลย เวลาคุณยิ้มนะ”

ภัทธิมารู้สึกไปเล็กน้อย จู่ ๆ ก็ชมว่าเธอสวย ถ้าเป็นผู้ชายคนอื่นพูดกับเธอแบบนี้ เธอคงมองว่าเขากำลังจีบเธอแน่ ๆ แต่เจย์ทำให้คำพูดประโยคนี้นี้ดูเป็นคำชมที่เป็นธรรมชาติคงเพราะเขาเป็นผู้ชายแนวไซเน่สอเมริกัน สไลล์จึงพูดตรง ๆ แบบฝรั่ง

“ขอบคุณ แต่ฉันจะยิ้มเมื่อฉันอยากยิ้มเท่านั้น ไม่ได้ยิ้มพร่ำเพรื่อเหมือนใครบางคนหรอก” แอบกัดเล็กน้อย แต่ไม่จริงจังเท่าเดิมแล้ว

“มีคนพูดไว้ว่า สโลแกนประเทศไทยคือ Land of Smile นี่นา คุณนี่แปลกซะ เป็นคนไทยหรือเปล่าเนี่ย” เจย์หัวเราะ เริ่มก่อกำแพงเมื่อเห็นเธอคุยกับเขาด้วยน้ำเสียงที่ดีขึ้น ความจริงเห็นสีผิวก็รู้แล้วผิวสีน้ำตาลเนียนละเอียดแบบคุณก็รู้ว่าคนไทยแน่นอน

ภัทธิมานึกในใจว่าทำไมยิ้มก็เพราะมัวแต่ต้องนึกคำพูดต่อล้อต่อเถียงกับเขาอยู่นั้นแหละ แต่ตอบไปว่า “เห็นอย่างนี้ ฉันมีเชื้อจีนนะ”

“จริงหรือ คุณไม่ค่อยจะเหมือนคนจีนเลย” เจย์เลิกคิ้ว เขาทำท่าพิจารณาเธอตรง ๆ

ภัทธิมาทันทีกลับมามองงานตัวเอง หยิบส้มขึ้นมาใหม่ “ฉันเหมือนแม่ แม่ฉันเป็นคนไทย แต่พ่อมีเชื้อสายจีน”

เจย์เอียงไปใกล้เธอเล็กน้อย พลังพูดเบา ๆ “ถ้าคุณเหมือนแม่แสดงว่าคุณแม่คุณต้องเป็นผู้หญิงไทยที่สวยงาม”

ผมหันมามองเขา ยิ้มน้อย ๆ แบบรู้เท่าทันว่า เขากำลังเริ่มขายขนมจีบอีกแล้ว เธอจึงไม่ได้พูดอะไร

เจย์กลับมากินอาหารของตัวเองบ้าง พลังมองเธอยิ้ม ๆ ถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่นคงอายม้วนหรือเงินหน้าแดงไปแล้วเมื่อได้ยินเขาพูดแบบนี้

แต่ปฏิกริยาของเธอตรงข้ามกับที่เขาคิดได้เลย

สวย หุ่นดี เซ็กซี่ มั่นใจในตัวเอง แถมดูมีแนวโน้มว่าจะเป็นคนรัก
ครอบครัวอีกต่างหาก อย่างนี้ดีตรงสเปกเขา...เขาชักสนใจเธอมากขึ้นแล้ว

“คุณยังไม่ได้ออกผมเลยว่าคุณมาทำอะไรที่ไทเป”

“ฉันมาเรื่องงาน” ภัทธิมายอมตอบในที่สุด

“คุณนี่เวิร์คก็งูแมนตัวจริงเลยแฮะ งานที่คุณทำ...นิตยสารแฟชั่น
นั่นนะเหรอ”

ภัทธิมาหันมามองตาเขา แปลกใจเล็กน้อยที่เขาจำรายละเอียด
หน้าที่การงานของเธอได้ ท่ามกลางงานปาร์ตี้ที่เขาได้รับการแนะนำให้รู้จัก
คนเยอะแยะในวงการ เธอพยักหน้า

อย่างไรก็ตามภัทธิมาจะแปลกใจเลย แค่เองยังงตัวเองเหมือนกันว่า
ทำไมเขาถึงจำรายละเอียดเหล่านี้ของเธอได้ทั้งที่เคยเจอกันแค่ครั้งเดียว

“มาไทเปนี้มีพิธีเซ็นเตอร์รี่ยัง ผมช่วยโฆษณาให้เอาไหมคิดค่าตัว
ไม่แพง ต่อรองกั๊งได้”

ภัทธิมาสิ้นศรัทธาเล็กน้อยแบบระอา “พูดมากจริงตานี้”

เจย์ไว้วายเล็กน้อยเมื่อได้ยินเธอพิมพ์ภาษาไทยที่เขาฟังไม่ออก
เลยสักคำ “อ้าวคุณ นี่หลอกคำผมอยู่รีเปล่าเนี่ย เห็นผมฟังไม่ออกใช้ไหม”

“เมื่อไหร่พูดกับตัวเอง” ภัทธิมาอมยิ้มด้วยความขำ พุดแก้ตัวไป
น้ำขุ่น ๆ เพราะยังไม่เขาก็กังไม่ออกอยู่แล้ว “อย่าคิดว่าคนอื่นเขาจะนิสัย
แย่เหมือนคุณสิ”

เจย์โดนเหน็บจ้ง ๆ เขาอ้อมแอ้มแก้ตัว “ตอนนั้นคุณอยากแกล้งผม
ก่อนนี่ จะเซ็คแฮนด์ด้วยดี ๆ ดันไหว้วมซะอย่างนั้น แล้วผมก็ไม่รู้ว่าคุณ
รู้ภาษาจีนกลางด้วย”

รักวุ่นวายของนายซูเปอร์สตาร์

“อ้อ...หมายความว่าฉันผิดใช่ไหม ถ้าฉันฟังไม่ออกก็โดนคุณว่าฟรีๆ แบบนี้ก็ได้อะไร ถ้าอย่างนั้นต้องขอโทษด้วยที่บังเอิญฉันรู้ภาษาจีนกลางนะ ความผิดฉันเองแหละ” เธอประซด เจย์ได้แต่ยิ้มแห้งๆ

ภัทริมาสำหน้าแบบเบื่อๆ แอร์โฮสเตสเดินมาเก็บจานที่กินเสร็จแล้ว เธอคลุมผ้าเกือบมิดถึงศีรษะตะแคงตัวไปทางหน้าต่างตั้งท่าแก้งหลังเพื่อจะได้เข้าสู่โลกส่วนตัวอีกครั้ง

“คุณ...” เขาเรียกเบาๆ

“อะไรอีกล่ะคะ” ภัทริมาหันมาถาม นี่เขาจะไม่ปล่อยให้เธอได้อยู่เงียบๆ บ้างเลยใช่ไหม

เจย์ยกมือทำท่าประมาณว่ายอมแพ้ “เอาล่ะๆ ผมไม่รบกวนคุณแล้ว แค่อยากจะขอบคุณอย่างหนึ่ง”

ภัทริมาเลิกคิ้ว

“เรารู้จักกันแล้ว ผมขอเรียกชื่อเล่นคุณเฉยๆ ได้ไหม ผมเรียกคุณว่า ‘แพม’ คุณก็เรียกผมว่า ‘เจย์’ เฉยๆ” เขาไม่ยอมยกให้เรียกกันด้วยชื่อสกุลแบบห่างเหิน

ภัทริมายกไหล่ชนิดหนึ่งพลงพุดลอยๆ “What is the name?” ชื่อ นั้นสำคัญไฉน...

“That which the way we call a rose, by any other name it would smell as sweet.” เหมือนกับดอกกุหลาบ ถึงจะถูกเรียกด้วยชื่ออื่น กุหลาบก็ยังคงหอมหวานเช่นเดิมนั่นเอง

เจย์พูดต่อประโยคของเธอได้ แพมเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ เธอหันมายิ้มให้เขาทั้งริมฝีปากและสายตา ใบหน้าของเธอดูหวานราวกับดอกกุหลาบที่เขาเพิ่งกล่าวถึงไปเมื่อครู่จริงๆ

“คุณอ่านนิยายของเซคสเปียร์เหมือนกันหรือคะ” เธอแปลกใจ
ที่เขาสามารถต่อประโยคในบทประพันธ์ของนักเขียนคนเดียวกันได้ รวากับ
ไม่เชื่อว่าคนอย่างเขาจะชอบอ่านหนังสืออย่างนั้นล่ะ

“ผมไม่ใช่ผู้อ่านอะไรหรอก แต่โรมีโอกักับจูเลียตนะ เรื่องโปรดของ
ผมเลย” เขาพูดด้วยรอยยิ้มแบบทรมานใจสาวแถวนี้

แล้วทั้งสองคนก็ยิ้มให้กันเป็นครั้งแรกด้วยความรู้สึกดี ๆ ที่เริ่มก่อ
ตัวขึ้นในใจของทั้งสองฝ่ายเงียบ ๆ

CSOAYAB

Chapter 4

ย่านไชน่าทาวน์ อเมริกา เจย์ก้าวลงจากรถลูเบอร์รี่ที่เขาเรียกจาก
สนามบินตรงมาที่นี่ เดินโยกตัวเข้าตึกแถวสองคูหาที่เขาเรียกว่าบ้านเป็น
จังหวัดชิปฮอป ไบหน้ายิ้มแย้มเมื่อร้องทักทายแม่ของเขาที่กำลังนั่งคิดเงิน
อยู่หลังเคาน์เตอร์ในร้านอาหารซึ่งเป็นกิจการของครอบครัวเขา

“ไฮ มัม วันนี้เป็นไงบ้าง” เจย์โยนกระเป๋าลงพื้น เดินเข้าไปdingแม่
มากอดโยกไปมจอยอย่างร่าเริง

แม่ของเจย์หัวเราะดันตัวลูกชายออก ก่อนจะพิจารณาเขาอย่าง
ถี่ถ้วน เนื่องจากไม่เจอกันมาพักใหญ่

“เป็นยังไงบ้างลูก หายไปตั้งนาน จะมากก็ไม่บอกก่อน อยากให้แม่
ดีใจตายเหอะ”

เจย์หัวเราะเสียงดัง ก้มลงไปหอมแก้มแม่เขาพอดีใหญ่ “ก็อยาก
ให้ตื่นเต้นนี่นา ถ้ารู้ก่อนก็ไม่เซอร์ไพรส์สิ”

แม่เจย์สำรวจรูปร่างหน้าตาของลูกชายรู้สึกว่าเขาผอมลง คงเพราะ
เปลี่ยนทรงผมด้วยมั้ง แต่เธอก็พอใจเนื่องจากไม่ชอบให้เขาไว้ผมยาวเหมือน
พวกพังค์มาตั้งนานแล้ว พูตคุยทักทายกันอีกครู่ใหญ่ หันไปที่พี่และน้อง

ของเขาเดินลงมาจากชั้นบน มองเห็นเจย์กั๊วกระโดดเข้ามาถอดและพูดคุย
ได้ตามทุกซ์สุขกันอย่างแข็งแ่

เจย์เดินเข้ามาในห้องนอนของตัวเองที่อยู่ชั้นบนของบ้าน โดยชั้น
ล่างทำเป็นร้านอาหาร เขาวางกระเป๋าเป้ลง ก่อนจะทิ้งตัวลงนอนบนเตียง
กว้างถอนหายไ้ด้วยความสุขและโล่งใจ ดวงตาดีแต่มีเสน่ห์ของเขามอง
เพดานและกวาดไปรอบ ๆ ห้องนอนของตัวเองอย่างคิดถึงและคุ้นเคย เขา
หลับตาลงตั้งใจจะพักผ่อนสักงีบ แต่พอปิดตาลงปุ้บใบหน้าของหญิงสาว
คนหนึ่งก็ปรากฏขึ้นมาในความคิด

เจย์ลืมตาขึ้นในหน้ายิ้ม ๆ เมื่อครู่เปลี่ยนเป็นครุ่นคิด ทำไมเธอ
ถึงได้เป็นผู้หญิงที่เข้าไ้ยากอย่างนี้ละ เขาคิดถึงหญิงสาวที่ชื่อ ‘แพม’ ที่
เดินทางมาเที่ยวบินเดียวกับเขา กับคำพูดทุก ๆ ประโยคของเธอ

เจย์กับภักธิมาเดินลคกกระเป้มาด้วยกันตรงประตูของผู้โดยสาร
ขาเข้า ทั้งคู่เดินมาจนเกือบถึงประตูทางออกของอาคารที่เป็นประตูกระจก
บานใหญ่แบบมีเซนเซอร์เลื่อนเปิด-ปิดอัตโนมัติ

ภักธิมาหยุดเดิน หันหน้ามาหาเขาและยิ้มให้ ‘โชคดีนะคะ’

เจย์อึ้งไปนิดหนึ่ง เธอไม่ได้มีท่าทีอาลัยอาวรณ์หรืออยากอยู่กับเขา
ต่อเลยสักนิด แถมเริ่มต้นประโยคด้วยการบอกเป็นนัย ๆ เหมือนไล่ให้เขา
ไปเสียที่อีกต่างหาก แต่คนแสนจะมั่นใจในตัวเองเช่นเขาจะยอมง่าย ๆ ได้
ยังงั

‘แล้วคุณจะไปยังงั แทกซี่เหวรอ’ เขาถามเธอตั้งใจจะอาสาทเรียกร
ูเบอร์ แล้วชวนเธอไปด้วยกันเสียเลย เขาจะได้นั่งไปส่งเธอก่อน

‘เดี๋ยวก่อนฉันมารับคะ’

‘อ้อ...คนที่คุณบอกว่ามาเยี่ยมเขาใช่ไหม’ ในใจคิดว่าเพื่อนเธอคน

รักวุ่นวายของนายซูเปอร์สตาร์

นั่นเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย คงไม่ใช่มีแฟนแล้วหรอคะ แล้วเขาก็ถึงตัวเองว่า จะคิดไปทำไมให้ปวดหัว เขาแค่สนุกกับการได้เหยยเธอเล่นเวลานั่งเครื่องบินนาน ๆ เท่านั้นเอง ส่วนเรื่องว่าเธอจะมีแฟนหรือไม่มี ไม่เกี่ยวอะไรกับเขาสักหน่อย

‘เดี๋ยวเขาก็คงมาแล้วล่ะค่ะ’ เธอยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา

‘คุณมาอเมริกาครั้งแรกหรือเปล่า’

‘เมืองนี้เพิ่งมาครั้งแรกค่ะ’

เจย์มองภักธิมาอย่างใช้ความคิด ขณะที่เธอมองไปยังทางออกและบริเวณรอบ ๆ เพื่อหาเพื่อนของเธอ เจย์พยายามบอกตัวเองว่าไม่ให้สนใจ เธอเป็นพิเศษแต่มันก็ทำได้ยากจริง ๆ ถ้าเขาต้องจากเธอไปโดยยังไม่ได้มีอะไรไว้ติดต่อกันเลย เขาไม่ได้สนใจเธอ...เจย์บอกตัวเองในใจเป็นรอบที่สิบ เขารู้แต่ว่าไม่อยากจากกันไปเลย ๆ แบบนี้

เจย์ตัดสินใจพูดเมื่อพบโฆษณามองเขาอีกหน ‘ถ้ายังงั้นให้ผมอยู่รอเป็นเพื่อนคุณไหม คุณเป็นผู้หญิงตัวคนเดียว’

ภักธิมาโบกมือไปมา ‘ไม่เป็นไรค่ะ คุณรีบไปเถอะ อย่าเสียเวลาเลย ฉันเดินทางคนเดียวบ่อย ๆ’

เธอช่างเป็นสาวมั่นจริง ๆ เจย์คิด แล้วเขาต้องทำยังไงถึงจะยึดเวลาตรงนี้ไว้ให้นานที่สุด อยากจะขอเบอร์โทรศัพท์ไว้ติดต่อเธอตรง ๆ แต่นิสัยของเขาที่กลัวเสียฟอร์มทำให้เขาคิดไม่ตก แล้วในที่สุดก็ตัดสินใจพูดออกไปแบบที่ไตร่ตรองแล้วว่าดูดีที่สุด

‘คุณมาที่นี่ครั้งแรก ถ้ายังงั้นเอาเบอร์ผมไปไหม เพื่อมีอะไรติดต่อกันมาได้ตลอดเวลาเลยนะ’ พูดจบ เขาก็รู้สึกได้เลยว่า หญิงสาวยิ้มให้เขาด้วยรอยยิ้มประมาณว่าเธอรู้อัน

‘ขอบคุณค่ะ แต่ไม่ดีกว่าฉันพอมิเพื่อนอยู่ที่นี้ คงไม่ต้องรบกวนคุณให้ลำบาก’

เจย์แหม่ปาก ให้ตายเถอะ ที่ผ่านมามีแต่คนอยากจะได้เบอร์เขาทั้งนั้น แต่นี่เขาเป็นฝ่ายเสนอขึ้นก่อน เธอกลับไม่รับ ตอนนี้นี่หน้าตี ๆ ของเขาคงแตกไม่เหลือชิ้นดี

ภักธิมายึดตัวขึ้น หันไปจับกระเป๋า ‘เอาละ โชคดีนะคะ ฉันจะไปรอเพื่อนตรงโน้น’ เธอว่าพลางยิ้มให้เขาก่อนจะเดินแยกออกไป

เจย์มองตามร่างที่กำลังเดินห่างออกไป เขาบอกไม่ถูกว่าตัวเองรู้สึกอย่างไร ทำไมเขาต้องรู้สึกใจหายด้วยนะ เธอเดินห่างออกไปเรื่อย ๆ จนเกือบถึงหน้าประตูทางออกแล้ว วินาทีนั้นเขาก็ลืมหึกคิดถึงการรักษาฟอร์มของตัวเองไปชั่วขณะ เมื่อเขาตะโกนเรียกชื่อเธอ

‘แหม่’

ร่างบางนั้นหยุดเดิน หันกลับมามองเขาในระยะที่อยู่ห่างกันเจย์นิ่งไปเมื่อสบตกัน เขาเรียกเธอออกไปอย่างไม่รู้ตัวแท้ ๆ และเขาจะพูดอะไรดีนะ เขาตัดสินใจตะโกนบอกเธอแบบที่ไม่ได้คิดล่วงหน้ามาก่อนว่า

‘บ้านผมเปิดร้านอาหารอยู่ในย่านไชน่าทาวน์ ถ้าคุณมีโอกาสผ่านไปแถวนั้น แวะมานะ...ผมอยากเลี้ยงข้าวคุณสักมื้อ’

ภักธิมาส่งยิ้มและโบกมือให้เขาอีกครั้งก่อนจะเดินออกประตูไป

ตลอดเวลาที่สนทนากันไม่ได้มีคำพูดตอบกลับจากเธอที่แสดงว่าเธอสนใจเขา เป็นครั้งแรกในชีวิตของเขาจริงๆ ที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะสามารถดึงดูดให้เขาสนใจได้อยู่ฝ่ายเดียวโดยที่เธอไม่ได้มีทีท่าตอบสนของเขาเลยแม้แต่หน่อย เจย์นอนคิดอยู่บนเตียงในห้องของตัวเองพลางเอามือก่ายหน้าผาก

รักวุ่นวายของนายซูเปอร์สตาร์

เราจะได้เจอกันอีกไหม เขาคิดในใจก่อนจะหลับตาลงอีกครั้ง และผล็อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลียจากการเดินทาง

เจย์กระโดดรับลูกบาสเกตบอลที่โยนมาเหนือศีรษะเขาอย่างว่องไว ก่อนจะเลี้ยงลูกล่อหลอกวิ่งหลบฝ่ายตรงข้าม ไปกระโดดชูตัวลูกลงห่วงอย่างสวยงาม

“That’s it! You’re great.” เพื่อนฝรั่งผิวสีของเขาเดินมาตีมือกันอย่างแรงทีหนึ่ง

วันนี้เจย์ออกมาเล่นบาสเกตบอลกับเพื่อนเก่าสมัยเรียนไฮสคูลของเขาที่สนามแถวบ้าน ตั้งแต่กลับบ้านมาได้อาทิตย์หนึ่ง วันๆ สิ่งที่เขาทำก็คือ นอน ตื่นมากก็มาประจบแม่ เล่นกับน้อง ช่วยงานที่ร้านบ้าง ตกเย็นก็มาเล่นบาสเกตบอลกับเพื่อนๆ กลางคืนก็ออกไปวิ่งคั่นที่คลับ ซึ่งเป็นร้านประจำในย่านไชน่าทาวน์ เรียกได้ว่าเป็นการพักผ่อนอย่างเต็มที่จริงๆ

หลังจากเล่นมาได้เกือบสองชั่วโมง เจย์ตอนนี้อยู่ในชุดเสื้อกล้ามสีขาว กางเกงผ้าเดนิมตัวโคร่งยาวเลยเข้าไปหน่อย บนหัวโพกผ้าสีขาวดูเป็นเด็กชิบชอบเข้ากับบรรยากาศโดยรอบ เดินกอดคอเพื่อนออกมาจากสนาม คืนนี้เพื่อนของเขาชวนไปนั่งดื่มที่คลับกันอีก

“ไปเหอะ ร้านนี้เพิ่งเปิดได้ไม่นาน บรรยากาศเจ๋งมากเลย ตีเจเปิดเพลงสุดยอด เจย์ต้องชอบนะ”

“โอ้ไปเที่ยวทุกคืนเลยช่วงนี้นะ เริ่มเบื่อแล้ว น่าจะหาอย่างอื่นทำกันบ้างนะ”

เพื่อนฝรั่งผิวสีทงหุ่นล่ำอีกคนหันมาบอกเจย์ “เฮ้! เจย์ไม่ยากไปแน่หรอก คืนนี้ไม่ได้มีแค่พวกเรานะ ไอโหริ. นัดพวกสาวๆ มาด้วย เจย์

ยังจำเจเน็ตได้ไหม เธอมาด้วยนะ”

ทำไมเขาจะจำไม่ได้ เจเน็ต...สาวร้อนแรงผมสีน้ำตาลเข้ม นัยน์ตาสีเขียว ลูกครึ่งจีน-อิตาเลียนคู่ดวงคนเก่าของเขาตั้งแต่สมัยเรียนไฮสคูล หลังจากเขาไปได้หัวพันและเข้าวงการบันเทิงก็ได้เจอเธอน้อยลง แต่ถ้าเขากลับมาอเมริกาเมื่อไหร่ เขาก็จะหาเวลาไปเดทกับเธออยู่บ้าง แต่ครั้งนี้เขายังไม่ได้บอกเธอเลยว่าเขากลับมาแล้ว

เจย์หันไปยิ้มให้เพื่อนพลงพยักหน้า เพื่อนของเขาตอบให้ล่เขาแรง ๆ พลงหัวเราะเสียงดัง “ไอนึกแล้วว่า เจย์ต้องไม่ปฏิเสธ”

เจย์เดินร้องเพลงแร็ปขณะเดินเข้าร้านอาหาร เวลาตอนนี้ประมาณหกโมงเย็นแล้ว ลูกค้าภายในร้านค่อนข้างหนาแน่น เจย์เดินไปโผล่หาแม่ของเขาที่หลังเคาน์เตอร์ “ไฮ้แม่ ผมกลับมาแล้ว”

แม่ของเขาส่ายหน้ายิ้ม ๆ ในความทะเล้นของเจย์ ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปีเขาก็ยังเป็นเด็กในสายตาเธอ

“กลับมาแล้วหรือ ไปเล่นกับแก๊งเดิมมาอีกละสิ มอมมาเสียว ไปอาบน้ำไป” เธอบอกเมื่อเห็นสภาพเจย์เดินเหงื่อท่วมตัว ทั้งที่อากาศก็ไม่ได้อร้อนขนาดนั้น คงเพิ่งออกกำลังกายมานั่นเอง

“ไม่เอา เตียวผมช่วยแม่ดีกว่า” เจย์ส่ายหน้าอ้อ ๆ ก่อนจะเดินไปตรงช่องที่รับอาหารจากครัวพลงสะกิดเด็กลูกจ้างที่ร้านให้หลบ

“เตียวถาดนี้ ‘โอ้จัดการเอง’ เขายกพลงดูเบอร์ในถาดว่าโต๊ะไหนตั้ง พอดเดินผ่านเคาน์เตอร์ แม่เขาก็มาขวางขกถาดส่งให้เด็กเสิร์ฟตามเดิม

“ทำไมล่ะ ผมอยากช่วยนี่นา” เจย์ทำหน้านิ่ง พอกลับมาอยู่อเมริกาในชุมชนย่านที่เขาเติบโตมา เขาก็ทำตัวตามสบายเหมือนกับไม่ใช่ดาราดัง

เกี่ยวกับผู้เขียน

作家 หรือ จิวเจีย เป็นนามปากกาของ ภาวดี ดวงภา สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะครุศาสตร์บัณฑิต เอกภาษาไทย จากรั้วจามจุรีด้วยคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับเกียรตินิยมอันดับ 1 จากนั้นเข้ารับการศึกษาต่อในนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารสนเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันรับราชการและศึกษาต่อทางด้านกฎหมาย ควบคู่ไปกับการแต่งนิยายเป็นงานอดิเรก

ผลงานที่ผ่านมา

1. ทำนองรัก...จังหวะหัวใจ 1, 2549 (สำนักพิมพ์ฟลิคส์เซ็นเตอร์)
2. ทำนองรัก...จังหวะหัวใจ 2, 2549 (สำนักพิมพ์ฟลิคส์เซ็นเตอร์)
3. Fallen ยิ่งร้ายยิ่งรัก, 2550 (สำนักพิมพ์ฟลิคส์เซ็นเตอร์)
4. รักหมดใจ นายบอดี้การ์ด 1, 2550 (สำนักพิมพ์ฟลิคส์เซ็นเตอร์)
5. รักหมดใจ นายบอดี้การ์ด 2, 2550 (สำนักพิมพ์ฟลิคส์เซ็นเตอร์)
6. รักหมดใจ นายบอดี้การ์ด 3, 2550 (สำนักพิมพ์ฟลิคส์เซ็นเตอร์)
7. รักหมดใจ นายบอดี้การ์ด 4, 2550 (สำนักพิมพ์ฟลิคส์เซ็นเตอร์)
8. Love's S.O.S. สัญญาณรักจากหัวใจ, 2550 (สำนักพิมพ์ฟลิคส์เซ็นเตอร์)
9. Betrayed เล่ห์ร้ายอุบายรัก, 2551 (สำนักพิมพ์ฟลิคส์เซ็นเตอร์)
10. คุณหนูรุ่นว้ายกับนายหน้าโหด, 2551 (สำนักพิมพ์ฟลิคส์เซ็นเตอร์)
11. ยัยตัวร้ายกับนายขี้เกียจ, 2551 (สำนักพิมพ์ฟลิคส์เซ็นเตอร์)
12. Voice of Love เสียงกระซิบของหัวใจ, 2551 (สำนักพิมพ์ฟลิคส์เซ็นเตอร์)
13. Eden ปาฏิหาริย์รัก...คืนใจ, 2553 (สำนักพิมพ์ฟลิคส์เซ็นเตอร์)
14. Amour กุ่นหัวใจ...กลืนอวยรัก, 2553 (สำนักพิมพ์ฟลิคส์เซ็นเตอร์)
15. กลลغامเทพ, 2554 (สำนักพิมพ์ fine book)
16. Who are You? รักสุดท้ายของนายกะล่อน, 2564
17. CUPID'S กลลغامเทพ, 2564